

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Bed
og arbejd!

**Fra
Nr. Nissum
Højskole**

S August 1960 · 52. årgang

Kristus kom - og blev

Tale på plænen ved elevfesten den 3. juli. Af A. C. Nielsen

»Der kom et menneske, udsendt af Gud, hans navn var Johannes«; han gik igen, bare en 30 år efter, at han var kommet. Han var nemlig ikke lyset, det sande lys, han skulle vidne om det. Der kom mange mennesker op gennem seklerne, utalte millioner; men de gik igen — alle. Ingen af dem var det sande lys, nogle af dem vidnede om lyset, som deres bestemmelse var, så det kunne ses, at de var udsendt af Gud.

Så meget gik.

Tiden gik; den gik hurtigt. »Klokken slår — tiden går«. Vi kan sige med den engelske digter: »Så rind da ud, du tidens strøm, der vokser stadig nye blomster ved dine bredder«. — Ja, men når så kroppen bliver stiv af slid og alderdom og gigt, så man ikke mere orker eller evner at bøje sig og plukke blomsterne, så er det en fattig trøst. Undertiden har vi det så godt tilsammen, far mor og børn, en vinteraften i stuen eller en sommersondag på plænen i haven, at vi kunne ønske, at tiden måtte stå stille, at dette samvær måtte vare ved i flere dage. Det hjælper ikke at standse uret; vi magter ikke som Josva at få solen til at stå stille i Gibeon og månen i Ajalons dal; vi har ikke de jættekrafter, der kan gribe fat i egerne på tidens hjul og standse det. »Klokken slår, tiden går«, og tiden går, selv om klokken ikke slår.

»I morgen er i dag i går,
og før vi ved det gik et år
og der gik fem, og der gik ti — «.

(Svend Rehling).

Så meget gik.

Tingene gik. Jo, de gik sig en tur. Jeg fandt en enlig munkesten og tog den med hjem og lagde den ud i min have. Jeg fandt den på tomten,

NISSUMSTÆVNER

I Viborg på KFUK søndag 11. sept. kl. 14,30

I Herning på Højskolehjemmet
søndag 18. september kl. 14,30

Begge steder begynder vi med fælles kaffebord, hvorfor det er nødvendigt at være ret præcis. Nærmere program kan ikke opgives, men vi kommer fra skolen så mange som muligt. Vi regner med, at der bliver noget at høre, og at der bliver lejlighed til frit samvær.

Der vil blive afsluttet ved 17,30 tiden. De, der har lang vej hjem, vil nok kunne få en kop te til medbragt madpakke.

Alle vore tidligere elever og deres pårørende indbydes, og det vil være meget kært, om nogle medbringer en ny elev — især til højskolen til vinter.

Vi håber, at østjyderne kommer til Viborg, og at vestjyderne møder i Herning. Og så håber vi, at Gud vil give os gode sammenkomster, og helst med mange deltagere. Der er altid brug for bøn og arbejde.

Vi glæder os til dagene. Os alle på skolen.

hvor den stærke borg fordem lå, en sidste hilsen fra Landting derude i ødet midt i de fire vinde; den er ikke mere. Selv bjerge må vige under jordskælv i Andeskæden — eller ved en århundredlang forvitring i Sahara. »Nu må vi have andre møbler, lille mand, se betrækket er slidt og falmet, det er også 25 år siden, vi fik dem«, siger konen i huset. Han spekulerer på en ny bil, for den gamle er ved at vække opsigt og er en benzinsluger. Jo, tingene gik: Tøj og blomster, huse og træer, tæpper og møbler, alt er det under forkrænkelighedens lov.

Så meget gik.

Menneskene gik. Johannes Døberen og alle de andre efter ham og dem før. De blev borte om hjørnet. Nogle fik tid til at vinke farvel, andre gik pludseligt uden farvel. Det kunne være en lys og sangglad søster, der kun havde levet og virket i samme åremål som Johannes Døberen, og vi syntes, hun var sendt af Gud og vidnede om lyset. Så en stor og stærk far, der aldrig var gladere, end når han havde familien omkring sig. Eller en gammel skrøbelig mor, som ikke mere var i stand til at samle tankerne og ikke mere havde kræfter at samle, så hun ved egen hjælp kunne gå omkring. Endelig var det en god brøder, der havde slidt og stridt og snart kunne begynde at tage den med ro og finde den hvile, som hans legeme så såre trængte til. På slagmarkerne, eller når de store naturkatastrofer gik hen over land og vand, var der tusinder, der ligesom fulgtes ad i døden, og dog måtte de hver for sig ind i det ukendte land, hvorfra ingen vendte tilbage. Nej, ingen vendte tilbage, der kom ikke et lille brev, en uges tid efter at de var gået, med meddelelse om, hvordan de nu havde det. Det nyttede ikke at ringe dem op, at sige: »Frøken, giv mig himlens nummer!« Nej, de gik, de kære, og ingen kom tilbage med hilsen og bud.

Det sande lys, som oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden. Ja, Johannes var ikke lyset, men skulle vidne om lyset. Det sande lys var Jesus Kristus.

Han kom, og han gik ikke igen. Han blev. — Det så ud, som om han var gået, og hans forskræmte disciple troede det. Det var langfredag, men påskemorgen sprængte han dødens lænker, gik ud af graven, ud i solen, ud mellem blomsterne i haven, ud i den friske luft, ud i fuglenes morgensang og blev set af sine venner og

udlagde skrifterne for dem. Det så ud, som om han gik 40 dage efter påske, da han stod sammen med den lille flok ude på Oliebjerget, og en sky tog ham bort, da han var i færd med at velsigne dem. »Så blev han da aldrig færdig med at velsigne!« udbrød en kvinde, da hun hørte beretningen om Jesu himmelfart. — Nej, »Velsignelserne trindt om land, rundhåndet strør han ud —«. Jesus havde jo sagt: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse, jeg kommer til jer«. Han havde sagt: »Jeg er opstandelsen og livet«. Han havde sagt: »I skal bide og vente på kraften fra det høje«. Pinsedag erfarede de, at han var hos dem i sin ånd og sit ord.

Siden kunne Paulus, der selv havde mødt Herren uden for Damaskus, skrive: »Men retfærdigheden af tro siger: Sig ikke i dit hjerte: Hvem vil fare op til himmelen, nemlig for at hente Kristus ned? eller: Hvem vil fare ned i afgrunden, nemlig for at hente Kristus op fra de døde? Men hvad siger den? Ordet er dig nær i din mund og dit hjerte, det er troens ord, som vi prædiker«. Jesus gik ikke igen, han blev, *han er hos os i sit ord*, han er selv ordet, ordet, der blev kød og tog bolig iblandt os altid. — »Vor Guds ord bliver evindeligt«. Når ordet lukkes ind, så lukkes Jesus ind, og det betyder frelse, evigt liv, hans liv og kraft i os.

»Vi så hans herlighed, en herlighed som en enbåren søn har den fra sin fader, fuld af nåde og sandhed«. Jesus var sandt menneske, men til lige sand Gud, »i sandhed Gud og mand«, derfor kunne han blive, han alene.

»Kun én det var givet
fra døden til livet
på vinger at hæve sig selv«.

Og »vingerne« kan også bære os ind i »de levendes land«. Der var en dagligdags herlighed over Jesus, han var anderledes end alle andre, *han var Guds søn*. Lukas har fortalt, hvordan han kom til sin hjemby og tog ordet i synagogen; det vakte harme hos tilhørerne »og de ville styrte ham ned af skrænten. Men han gik igen, midt imellem dem og drog bort«. I Johannes 7 læser vi om tjenerne, der var sendt ud af farisæerne og de skriftekloge for at gribe ham; men de kom tilbage med uforrettet sag og sagde: »Aldrig har vi hørt noget menneske tale som dette menneske«. Og derude i Gethsemane faldt

svendene til jorden, da han sagde: »Det er mig, tag mig og lad disse gå«. Ikke blot på forklarelsens bjerg, men ved ord og gerning, ja, ved hele sin væremåde skinnede det guddommelige lys ud fra Jesus, åbenbarede han sin herlighed, sin guddommelighed. Han var ikke blot udsendt af faderen, men var ét med ham; derfor kunne han, hvad intet andet menneske kunne — blive.

Tiden går, tingene går, menneskene går, men vor Guds ord bliver evindeligt og Kristus i det. »Til hvem skal vi gå hen uden til ham, han har det evige livs ord«. Så meget gik, han blev.

Højskolens muligheder

I 1954 opfordrede Foreningen af højskoler og landbrugsskoler undervisningsministeren til at nedsætte et udvalg, der skulle have til opgave »at undersøge, hvilket behov der foreligger i det moderne samfund for den almenmenneskelige og medborgerlige undervisning, som folkehøjskolen kan give, og hvilke hindringer der gør sig gældende for at imødekomme dette behov i det størst mulige omfang«.

Udvalget blev nedsat, og for et par måneder siden udsendte det en betænkning. Nu må vi straks slå fast, at det omtalte udvalgsarbejde ikke er øvet i en stemning af krise for den danske folkehøjskole. Der kendes nok lokale kriser, men det samlede antal højskoleelever har i adskillige år ligget ret konstant, ja, har i de seneste år også været i stigning. Nej, baggrunden for det her omtalte arbejde er en stærk forvisning om, at det, som højskolerne har at give deres elever, er af en sådan betydning, at det må rækkes ud til mange flere, ja, at det netop imødekommer et stadigt voksende behov hos nutidens ungdom. Det er af denne grund, man gerne vil have påpeget, hvorledes højskolen kan tilpasse sig vore ændrede samfundsforhold.

Højskolens opståen og første rige blomstring falder nøje sammen med landbostandens sociale rejsning, og gennem hele sin hundredårige historie har højskolen hentet de fleste af sine elever fra danske landbohem. Det var helt naturligt sådan, men i løbet af de samme hundrede år er det danske samfund i betydelig grad forandret. Vi er ikke blot blevet mange flere, men der er sket en forskydning, så landbefolkningen i dag kun udgør ca. en femtedel af det samlede folketal i Danmark.

Der har i tidens løb været gjort mange forsøg på at nå byungdommen og få den ind i højskolefællesskabet og delagtiggøre den i de værdier, som vi får lov at dele der, men endnu er der trods opmuntringer ikke så store resultater at fremvise. Forsøgene er imidlertid ikke opgivet, og netop denne betænkning skulle gerne sætte drøftelser igang, så der ud deraf kunne ske nye fremskridt.

Efter i korte træk at have redegjort for folkehøjskolens udvikling går betænkningen over til en række interessante synspunkter for højskolen og nutidens ungdom i såvel byerhverv som landbrug. »Behovet for almen orientering er i mange måder stærkere i vor tid end tidligere. Ofte har de unge mindre støtte af den ældre generation, men modtager til gengæld et uoverskueligt antal indtryk ved kontakter med mere eller mindre tilfældige bekendte og ved påvirkning gennem presse, film, radio, fjernsyn og reklame. Der stilles derfor store krav til udvikling af en kritisk vurderende sans, således at man bliver i stand til at vælge imellem de mangfoldige muligheder, som tilværelsen stiller en overfor«.

»Det moderne samfund bygger i høj grad på samarbejde mellem selvstændige og veluddannede mennesker. Der stilles store krav til den enkeltes evne til at indgå i et samarbejde på en sådan måde, at han tilfører samarbejdet en selvstændig vurdering, men alligevel kan indordne sig under helhedshensyn. Dette kræver forståelse af en større sammenhæng end den, man i almindelighed tilegner sig gennem en rent faglig uddannelse. Her har højskolen mulighed for at yde en indsats af betydning både i erhvervslivet, organisationerne og det politiske folkestyre«.

Højskolernes målsætning er formuleret meget forsigtigt, men sådan må det vel være i en betænkning: »At udbygge elevernes forståelse af den verden, der omgiver dem, og at vække dem til personlig stillingtagen til livets og samfundets problemer«.

Prøv at tænke på disse tre citater. I en senere artikel vil jeg så fortælle noget mere om betænkningen.

Lindskov.

Indtil 1070 kr.

kan i vinter opnås i understøttelse til højskoleophold, selv om man ikke har været soldat. Der kan søges endnu.

☆ Hjemme fra skolen

Efter en knippelgod forældredag har vi holdt sommerferie, og nu slider vi i det igen. Desværre var der een elev, men heldigvis også kun een, der måtte rejse til august.

Trods vor skrøbelighed må vi vist sige, at vi har det herligt. Måtte vi nu få en oplevelse ligesom i fjor. Bed for os.

De unge fra sognet har været her til ungdomsmøde. Pastor Vestergaard, Lemvig, talte til os om »Ikke at gå med maske«. Det var en meget god aften, som mange sikkert vil huske.

I går (10/8) fik vi høstet vore små kornmarker, og jeg synes ikke, at negene nogen sinde har ligget tættere. Roer og græs står godt, men desværre har kartoffelskimlen vist sig trods 2 gange sprøjtning.

Og så skal I allesammen vide, at vi trænger til, at I allesammen hjælper os, så vi kan få højskolen fuld til vinter. Vi er knapt så langt fremme med indmeldelser og forespørgsler, som vi plejer på denne tid.

Husk på, at et højskoleophold kan blive til megen gavn for et kristent menneskeliv og til megen hjælp i det praktiske arbejde. Det er faktisk trist at se, at mange landmænd sætter dyrenes foder forkert sammen, men har de aldrig været på skole, så?

HØJSKOLEPOST

1954/55

Da vor vandremappe »1954—55« er gået i stå, vil jeg gerne have en ny startet. De, som vil være med til en ny, bedes skrive til undertegnede med tydelig navn og adresse senest 21 dage efter modtagelsen af elevbladet.

Gdr. *Hans Frandsen*,
Gl. Dejbjerg pr. Dejbjerg.

Kære 56'ere!

I, der har lyst til at få billedet, der blev taget ved elevfesten, kan roligt bestille det til og med den 15/9 da, billedet er blevet godt.

En rigtig hjertelig hilsen til jer alle.

Ingelise Hansen, Gl. Mosevej 333¹, Bagsværd.

Glemte ved elevfesten

I lås til en knallert.

Til lykke!

Lørdag 3. sept. vies i Vorgod kirke frk. Mette Madsen (1957), og hr. Søren Halgård Jørgensen. Adresse på bryllupsdagen: Forsamlingshuset, Vorgod pr. Herning. Bopæl: Bethaniagade 23, Herning.

Vore møder

8. sept. Sejerslev. A. Kr.

Adresseforandringer

- 1959 Frk. Inge Salmonsens, Hundborg Præstegård, Sjørring, Thy. — Fru Inge Bang Nielsen-Hundborg, Sjørring, Thy.
- 1959 Frk. Erna Andreassen, Sygeplejehøjskolen, Fårevejle — samme, Grauballe.
- 1959 Frk. Ruth Kristensen, »Nørvang«, Fly, Skive. — Fru Ruth Dein, Nørvang, Fly, Skive.
- 1958 Frk. Asta Dahl Nielsen, Ashøjgade 30, Hurup, Thy — samme, »De gl. Hjem«, Rolighedsvej 10, Hurup, Thy.
- 1956 Frk. Martha Sørensen, Himmerlandsgade 90, Aars. — Fru Martha Langgaard Pedersen, Haslevangsvej 86, Hasle, Aarhus.
- 1955 Frk. Erna Henriksen, »Granly«, Alstrup pr. Ullits. — Fru Erna Petersen, »Grattrup Hønseri«, pr. Nr. Snede.
- 1947 Frk. Bodil Vest, Villavej 20, Roskilde. — Bibliotekar frk. Bodil Vest, Fønnesbechsgade 7, 1. sal, Herning.
- 1941 Frk. Kristine Andersen, V. Ryssensteen, Bøv, lingbjerg. — Fru Kristine Munch, Vedhøvedgård, Frederiks.
- 57-58 Poul C. Christensen, c/o Jacob Christensen, Søndbjerg pr. Uglev. — Fisker Poul Chr. Christensen, Humlumby, Humlum st.
- 56-57 Ove Dam Johansen, Holsatia, Hou, Jyll. — samme, Blidstrup Hvilehjem, Øster Assels, Mors.
- 56-57 Georg Larsen, Ø. Fuglsang, Kvissel — samme, »Lindhaven«, Kvissel.
- 56-57 Rk. 479298, Nielsen, 2 La. 1. Batteri, Hvorup kaserne, Nr. Sundby. — Alg. 479298, Nielsen, 3 La. 1. Batteri, Hvorup k. pr. Nr. Sundby.
- 53-54 Bent Nielsen, Lille Tang, Gudum Vestj. — samme, Hulgårdsplass 13, 3. sal, København N V.
- 50-51 Børge Langgård Pedersen, Dæmningen 47, Vejle — samme, Haslevangsvej 86, Hasle, Aarhus.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOKTRYKKERI STRUEN 9645